

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.956 van 5 mei 2011
in de zaak A. 198.944/VII-37.975.**

In zake :
1. Kurt LEVRAU
2. Noël LAMBERT
3. Rita DELCHAMBRE
4. Agnes DEJONCKHEERE
5. Ivan SABBE
6. de NV MARLAU CONSULTING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Els Empereur
kantoor houdend te 2600 Antwerpen (Berchem)
Uitbreidingstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
Guy MAES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge (Assebroek)
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 januari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 8 november 2010 waarbij het beroep, ingesteld tegen de

beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 11 februari 2010 houdende het verlenen, behoudens wat de grondwaterwinning met 139m³/jaar in het Quartair dek betreft, van de vergunning aan Guy Maes voor het uitbaten van een rundveefokkerij, gelegen aan de Eerste Aardstraat te Harelbeke (Bavikhove), ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 april 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ive van Giel, die loco advocaat Els Empereur verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij en eveneens loco advocaat Antoon Lust voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomst

Met een op 16 februari 2011 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt Guy Maes om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. De tussenkomende partij dient op 11 augustus 2009 een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een rundveefokkerij met 230 runderen, gelegen aan de Eerste Aardstraat te Harelbeke (Bavikhove).

4.2. Op 11 februari 2010 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning, behoudens wat de grondwaterwinning met 139m³/jaar in het Quartair dek betreft.

4.3. De huidige verzoekende partijen dienen een administratief beroep in tegen de voormelde beslissing.

4.4. Zowel de afdeling Operationeel Waterbeheer, de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid, de afdeling Milieuvergunningen als de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie verlenen een gunstig advies.

4.5. Op 8 november 2010 verklaart de verwerende partij het ingediende beroep ongegrond, bevestigt zij de beroepen beslissing en verleent zij de gevraagde vergunning, behoudens wat de voormelde grondwaterwinning betreft.

Dit is het bestreden besluit.

4.6. De deputatie van de provincie West-Vlaanderen heeft op 25 februari 2010 aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend "voor het bouwen van een vleesveecomplex". De eerste verzoeker vordert bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen de schorsing en de vernietiging van deze beslissing. De zaak is nog hangende voor dit rechtscollege.

V. De voorwaarden van de vordering

5. Luidens artikel 17, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoekende partijen wijzen er vooreerst, op algemene wijze, op dat zij wonen op ongeveer 100 meter "van het vergunde bouwproject", dat zij omschrijven als "een ware mastodont" die "nergens in de onmiddellijke omgeving is terug te vinden en conflicteert met de aanwezige woningen". Meer in concreto zetten de eerste tot en met de vierde verzoekende partijen voorts uiteen dat hun woonhuizen er al lang staan en dat de bestreden inrichting een nieuwe inplanting betreft, die de "onaangetaste open ruimte" en het zicht op de kenmerkende elementen in het landschap, met name de hoeve Ter Triest en de Muizelmolen, onherroepelijk aantast. De nieuwe inplanting is trouwens ondoordacht en genereert een maximale hinder, terwijl de omkering van de volgorde van de bedrijfsgebouwen de hinder had kunnen beperken. De eerste tot en met de vierde verzoekende partijen specificeren vervolgens dat zij te kampen zullen krijgen met geurhinder, hinder van ongedierte (insecten, ratten, muizen, ...), stofhinder,

lawaai- en verkeershinder, bodem- en waterverontreiniging, en visuele vervuiling. Ook de vijfde en de zesde verzoekende partijen verwijzen naar de hierboven opgesomde nadelen. Bovendien zijn zij "bewoner respectievelijk eigenaar van de (...) 'Hoeve Ter Triest'", gelegen op minder dan 80 meter van de bestreden inrichting, en opgenomen in de "Inventaris van Bouwkundig Erfgoed". Samen met de Muizelmolen en de Kapelhoeve is de hoeve Ter Triest gelegen in een waardevolle en ongeschonden open ruimte, zo blijkt uit een aantal ongunstige adviezen van de cel Onroerend Erfgoed. De vijfde en de zesde verzoekende partijen menen dan ook dat "de oprichting van de inrichting (...) tot gevolg (kan) hebben dat het waardevolle landschap en de kenmerkende erfgoedwaarden voorgoed en onherstelbaar worden aangetast".

6.2. De verwerende partij zet in haar memorie van antwoord uiteen dat in het auditoraatsverslag in de zaak G/A 185.001/VII-37.044 betreffende de milieuvergunning van Luc Maes, de vader van de huidige tussenkomende partij, reeds werd besloten tot de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Voorts wijst zij er op dat de eerste verzoeker louter eigenaar is van een onroerend goed in de Eerste Aardstraat, doch daar niet woont, zodat hij geen last kan hebben van de geplande inrichting. De zesde verzoekende partij is dan weer een vennootschap, die "geenszins aan(toont) dat (...) haar maatschappelijk doel in enigerlei mate bedreigd zou worden door de bestreden beslissing". Wat de tweede tot en met de vijfde verzoekende partijen betreft, werpt de verwerende partij op dat deze "al bij al weinig moeite doen om het MTHEN aan te tonen". Waar deze partijen zich beklagen over een "ondoordachte inplanting" en over visuele hinder, zijn dit volgens de verwerende partij stedenbouwkundige aspecten die niets te maken hebben met de milieuvergunning. Evenmin maken zij aannemelijk dat de (te relativeren) geurhinder de normale hinder in landbouwgebied zou overschrijden. Zo ook voor de lawaaihinder door loeiende runderen en het vullen van silo's. De beweerde hinder door ongedierte is een gratuite bewering die niet wordt verduidelijkt. Voorts veroorzaakt rundervoer geen stofhinder. De verkeershinder is, zo vervolgt de verwerende partij, verwaarloosbaar, vermits het slechts gaat om één transportbeweging per week. De bodem- en

waterverontreiniging wordt niet geconcretiseerd en vormt bovendien geen persoonlijk nadeel. Waar, ten slotte, de tweede tot en met de vijfde verzoekende partijen aanvoeren dat hun leefkwaliteit zou dalen door de nieuwe inplanting, wijst de verwerende partij er op dat agrarisch gebied niet in de eerste plaats bedoeld is voor bewoning, doch wel voor landbouw. De specifieke opmerking van de vijfde verzoekende partij met betrekking tot de landschappelijk waardevolle omgeving betreft geen persoonlijk nadeel.

6.3. De tussenkomende partij voert een, in essentie, gelijkkluidend verweer. Zij benadrukt nog dat de beweerde nadelen "niet alleen volstrekt niet geconcretiseerd en zelfs maar enigszins waarschijnlijk worden gemaakt" doch bovendien "niet van die aard zijn dat zij in een agrarisch gebied (...) oorzaak zouden zijn van abnormale ongemakken en burenhinder", terwijl in een dergelijk gebied een hogere tolerantiedrempel geldt. Tevens merkt zij nog op dat de eerste tot en met de vierde verzoekende partijen hoe dan ook geen visuele hinder kunnen claimen, nu een tussenliggende woning hun het zicht op de bestreden inrichting ontnemt.

Beoordeling

7. Artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat het enig verzoekschrift "een uiteenzetting (bevat) van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen". Uit deze bepaling volgt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen geen rekening kan worden gehouden. De verzoekende partij mag zich daarbij niet

beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete en precieze gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen is veel te vaag om te overtuigen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij beperken zich tot het louter aanhalen van een aantal hinderaspecten zonder deze verder uit te werken. De verzoekende partijen laten na op concrete wijze uiteen te zetten in welke mate en op welke specifieke wijze het bestreden besluit een ernstig nadeel met zich zou brengen. De door de verzoekende partijen aangehaalde problemen inzake geur-, stof-, en lawaaihinder en bodem- en waterverontreiniging worden in het bestreden besluit uitvoerig besproken en gerelativeerd en geen van deze overwegingen van de verwerende partij wordt bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het verzoekschrift betrokken.

De bestreden landbouwinrichting bevindt zich in agrarisch gebied, zodat de eventuele hinder die gepaard zou gaan met de exploitatie ervan in de regel niet als abnormaal kan worden beschouwd, nu agrarische gebieden precies bestemd zijn voor de landbouw en dus van omwonenden in alle redelijkheid een hogere tolerantie mag worden verwacht.

De beweerde transporthinder is verwaarloosbaar nu de tussenkomenende partij voor de Provinciale Milieuvergunningscommissie blijkt te hebben verklaard dat het gaat om "een gemiddelde van 1 (transport) per week" en de verzoekende partijen geen gegevens aanbrengen om deze bewering te ontkrachten.

De aangevoerde visuele hinder ten slotte, waaronder deze aan het beweerde landschappelijk waardevolle gebied, vloeit niet rechtstreeks voort uit de thans bestreden milieuvergunning maar uit de verleende stedenbouwkundige vergunning. Dit maakt het voorwerp uit van het debat dat wordt gevoerd voor het daartoe bevoegde administratief rechtscollege.

8. De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hen een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

9. Er is bijgevolg niet voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen zonder dat het nodig is de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken.

BESLISSING

1. Het verzoek van Guy Maes tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys